

November 2011

NYHEDSBREV FRA YAD VA LEV (ORDET OG ISRAEL)

Kære partnermenighed.

Jeg har fået fornøjelsen af at orientere jer lidt om, hvordan det står til med Yad va Lev-arbejdet her i Jerusalem. I løbet af den sidste måneds tid er vi løbet ind i flere jødiske højtider som Rosh Hashana (det jødiske nytår), Yom Kippur (den store forsoningsdag) og Sukkot (Løvhyttefesten). Det har været spændende at leve sig ind i den jødiske kalender og de traditioner, der er knyttet til de forskellige fester. Her i Joffi-huset byggede vi en sukkah, som er en midlertidig (og ustabil) bygget hytte, der skal minde jøderne om deres 40 år i ørkenen. Vi var ligeledes oppe og se jøderne danse rundt om Tora-rullerne i og uden for synagogerne i anledning af Simchat Torah (Toraens glædesfest).

Men jeg vil starte et helt andet sted, som ikke har noget med Yad va Lev-arbejdet at gøre. I hvert fald ikke direkte. I har nok hørt om vores kamp for at få lov til at bygge en ny discipelskole i Tiberias. Endelig har vi fået alle tilladelser på plads, og der er opnået enighed om de sidste ting i kontrakten. Når I læser denne hilsen, er det første spadestik taget. Det har været en lang proces, men lad os takke Gud for, at forbønnen er blevet hørt, og at vi nu kan få lov til at få vores helt egen discipelskole

Søndag d. 6. nov.: Første spadestik blev taget.

Men tilbage til arbejdet her i Jerusalem. Vi har på nuværende tidspunkt ni unge volontører og seks seniorvolontører, der sammen med medarbejderne er engageret i arbejdet. Vi får sat i stand, malet, gjort rent og fjernet kakerlakker til den helt store guldmedalje. Derudover prøver vi også at bevare kontakten til de klienter, vi er ude og hjælpe. Et eksempel herpå er Ludmilla, som er vi lige har været hos. Hun er en 75-årig jøde, der er født i Rusland og har haft et hårdt liv. Hun var blevet opereret for en hjernesvulst for et lille år siden, og hun boede i en lejlighed, hvor loftet bogstaveligt var ved at falde ned grundet en vandskade. Hun har ingen familie eller omgangskreds, og hun fik dagene til at gå med at læse bøger. Dem havde hun til gengæld mange af. Hendes lejlighed var et mindre bibliotek, og bøgerne var stablet op overalt. Vi gik i gang med at banke en masse loft ned, så vi kunne komme til at spartle det. De første tre dage i lejligheden gik stort set med det, uden vi fik startet på maleriet. Vi fik malet vægge og det nye loft, og hendes lejlighed gennemgik en mindre forvandling. Når vi stod og kiggede på loftet, da vi var færdige, havde vi svært ved at forestille os, at det virkelig havde været så medtaget. Vi oplevede også en kæmpe taknemmelighed fra Ludmillas side. Det var umuligt at gå forbi hende i lejligheden, uden vi fik at vide, hvor taknemmelig hun var, og at hun aldrig ville glemme det danske folk. Ludmilla blev inviteret med til sabbatsmåltid hos os i Joffihuset, og vi havde en hyggelig aften. Specielt et par af de unge volontører har fået hjerte for Ludmilla og har talt om at komme igen og besøge hende.

Jeg vil gerne slutte af med at takke jer for den forbøn, som I omslutter os med. Bliv ved med at lægge arbejdet her i Jerusalem, de mennesker, vi møder igennem arbejdet, og at jøderne må få lov at se Jesus som deres Messias.

Med venlig hilsen
Filip Jakobsen
Ungmedarbejder i Yad va Lev

